

SMARŽAS

Sniegs kūstot atnesa sev līdzīgi daudz smaržu. Taksis un Dogs caurām dienām staigāja, degunu zemei piebāzuši, un tikai ostīja un ostīja, salīdzināja un spriedelēja.

– Hei, panāc šurp! – aicināja Taksis. Viņš stāvēja pie kāda sētas staba un māja ar ķepu. – Vai esi jutis kaut ko līdzīgu?

Dogs pielēkšoja un ļoti uzmanīgi apošņāja mietu.

– Šī smarža man atgādina jaunu kalnu kaziņu, kas met spalvu, – viņš domīgi murmināja. – Vai varbūt staltbriedi?

– Tu ko – tas nekādā gadījumā nav briedis. Drīzāk kalnu kaza – te skaidri jūtams augstkalnu aukstā gaisa aromāts.

Viņi traucās tālāk. Pēc brīža Dogs uzsauca Taksim:

– Tev nav ne jausmas, ko es atradu! Vecā egles sakne ož pēc caunas, kura knapi izsprukusi no vilka zobiem. Palūko, cik briesmīga smaka!

Taksis apošņāja un nopriecājās – tiešām smirdēja briesmīgi.

– Bet es pirmīt saodu āpsi – to veco nelgu, kurš jau piecus gadus mežā palielina savu māju, – skaidroja Taksis. – Pēc smakas nolasīju, ka viņš trim ieejām un četrām izejām piebūvējis vēl divas ieejas un piecas izejas. Ir nu gan iedomīgs tips!

– Pirmīt šķita, ka aiz ozola pastaigājies govju ganāmpulks, bet, papētījis tuvāk, atradu tikai pudeli ar knupīti, – paziņoja Dogs.

– Ak tā! – Taksis izstaipījās. – Varbūt sākam vākt?
Dogs piekrita.

Lielo pavasara smaržu bagātību tāpat vien laist vējā nevarēja. Daudzās tērcītes, kas radās sniegam kūstot, atnesa no

tāienes sev līdzīgi dažādus aromātus. Bez kalnu kazas un caunas satraucošās smakas līdz viņiem nonāca arī lidvāveru, sniega leopardu, lūšu, sārto alpu vijolišu un dzelteni ūdensrožu aromāti. Piedevām visur smaržoja pēc māllepēm, egļu skujām, priežu čiekuriem, mitrām sūnām un sliekām.

Visinteresantākos, sīvākos, saldākos, maigākos un neparastākos aromātus Taksis un Dogs savāca un sajauca, izveidojot neatkārtojamu buķeti. Dogs to ievietoja lielā stikla burkā ar vāku un nolika viesistabā uz galda. Maisījumu laiku pa laikam varēja ērti paostīt un pa druskai dāvināt draugiem dzimšanas dienā.

PĀRGĀJIENS

“Pārgājiens līdz lielajam akmenim! Pārsteigumiem pilns ceļš caur mežu! Visi, kas vēlas, laipni lūgti pievienoties. Tiekamies rīt no rīta zem ozola. Krancis.”

Ar tādu zīmīti Taksis atskrēja pie Doga.

– Interesanti, kas domāts ar tiem pārsteigumiem? – Doga aizdomīgi nopētīja rakstīto.

– Cerams, kaut kas foršs. Varbūt mēs satiksim Lāci vai Lauva saplosīs Korgiju, vai Labradori sakausies ar Haskiju.

– Labradori gan ne ar vienu nekausies, – Doga pārlicināti noteica un devās ceļam gatavot sviestmaizes.

Nākamajā rītā zem ozola sapulcējās prāva kompānija. Krancim, Taksim un Dogam piedrošanās arī Spaniels, Kurts, Haskijs, Labradori un pat Basets.

– Nav ko brīnīties, – sēca Basets, kad citi uz viņu pārsteigumā blenza. – Maza pastaiga brīvā dabā ir tieši tas, kas man vajadzīgs.

Viss bars reizē devās ceļā.

Kurts aiztraucās, pirms vēl pārējie bija pametuši ozola ēnu. Vairāk viņš pārgājiena laikā netika manīts.

Basets rindas beigās aizčāpoja līdz ceriņkrūmam, kur uz brītiņu piesēda atpūsties. Viņš pamodās saulrietā un aizsteidzās uz mājām izgulēties pēc pārgājiena.

Spaniels pa ceļam nopeldējās katrā grāvī, dīķī un peļķē. Viņš nevienam neļāva sabojāt savu prieku, līdz beidzot palika šlakstoties kādā strautā starp vilkvālītēm.

Ar Haskiju bija sarežģītāk. Tā kā viņš atteicās doties ceļā bez ragavām, bet ar sniegu vasarā bija vairāk nekā pieticīgi, Haskijam nācās ragaviņas pastāvīgi atbrīvot no visiem iespējamajiem celmu stubeņiem, koku saknēm, akmeņiem un žagariem. Ragavas neparko negribēja slīdēt. Beigās aukla sapinās mežrozīšu pudurī un Haskijs ķērās pie mudžekļa atpiņķēšanas.

Labsirdīgais Labrador devās Haskijam palīgā. Viņa lādzīgais raksturs neļāva atstāt tādu nekārtību.

Mazu brīdi pirms kļuva redzams liels akmens, Krancis aizbrāzās atpakaļ uz mājām. Viņš pēkšņi atcerējās, ka atstājis dēlēnu vannā.

Taksis un Dogs nonāca pie akmens divatā. Viņi paēda cīsiņus ar sardelēm, nogaršoja apkārt saaugušās avenes, sauļojās un raudzījās mākoņos.

– Pārgājienam nebija ne vainas, – atzina Taksis, kad viņi atgriezās mājās. – Tikai žēl, ka neatgadījās pārsteigumi. Viss notika tāpat kā vienmēr.

– Gandrīz, – piekrita Dogs.

– Kādā ziņā – gandrīz?

– Dzeguze kūkoja skaļāk nekā parasti.